

[Glistrup]

Eller det, som hr. Traberg Smidt nu lige berømmede så ganske og aldeles enormt, nemlig at arbejdsministeren tager de gamle floskler op om, at vi bare skal lave uddannelse. Det er da rigtigt, at vi har en hel del kursuscentre, som er syge efter at få så mange som muligt ind til store gravad laks-frokoster og store fine middage, og efter at vi har fået kvinder ind i mandefag, er det jo vældig rart at gå og spille kong Gulerod på sådan noget uddannelse. Men at tro, at det har noget som helst at gøre med at løse Danmarks problemer, at der sidder nogle og sover på den slags uddannelseskurser, det er aldeles forfejlet. Folk skal ud at arbejde. De skal ikke sidde dér og fjere den for skatteydernes penge, sådan som man vil, med en skrækkelig bunke uddannelsesudgifter afholdt.

Og sådan kunne man blive ved. Men omsider kommer da belønningen for at have kæmpet sig igennem siderne, idet man kan få et skævt smil, når arbejdsministeren til allersidst siger: Nu skal vi lægge bort fordommene – jeg kan næsten tale lige så godt som hr. Svend Auken på udenlandsk. Nu skal vi virkelig ikke have flere fordomme; efter at der har været fordom på fordøm og bagudrettede synsvinkler, som har præget redegørelsen hele vejen igennem, får vi at vide, at nu vil man have fordommene væk.

Men i stedet for at beskæftige mig med de negative ting, som arbejdsministerens redegørelse er fyldt med, kan jeg da i hvert fald udtømmende tage det, der er positivt i det, for det fylder 1½ linie. Det er, at der står, at vi har brug for en ny lov på arbejdsløshedsunderstøttelsesområdet. Og ih, hvor er det rigtigt, og det har været rigtigt i hvert fald i de sidste 20 år, at både i form og indhold og læsbarhed og holdninger er den gældende arbejdsløshedslov aldeles forfejlet og arbejdsløshedsskabende.

Derfor skal arbejdsministeren få fuldhjertet opbakning fra Fremskridtspartiets side til, at man laver en ny lov på det område.

Det, vi så nok må begynde med, er, at vi afskaffer arbejdsministeren. Vi skal bestemt ikke bebrejde hr. Thorvald Stauning, at han under de forhold, der forelå dengang i 1930'erne, oprettede et Arbejdsministerium og udskilte det fra Socialministeriet. Men det har absolut ikke nogen berettigelse nu. Vi skal bebrejde den nuværende statsminister, at han ikke har brugt sin tilsvarende beføjelse til at nedlægge et overflødig ministerium i de 6½ år, han efterhånden

snart har siddet. Forhåbentlig finder han frem til det, og så har han jo en ambassadørpost i Libyen til den nuværende arbejdsminister, som åbenbart ser det som sin hobby at gå rundt på ørkenvandring! Det kan han gøre væsentlig mindre samfundsskadeligt for Danmark ved at søge den post end ved at blive på det arbejde, som han har i øjeblikket.

Skal vi i gang med at få det her ordnet, må vi bare fastslå, at i den nuværende regerings tid, med det nuværende Folketings sammensætning, kan arbejdsministeren alene få dette ændret ved enten at fortsætte med sine bonkammerater i Socialdemokratiet eller ved at gå fremskridtets, fremsynets vej og gå over til at forhandle med liste Z. Og jeg skal meget, meget kraftigt opfordre arbejdsministeren til efterhånden at komme til den sidste erkendelse. Det havde været rart, hvis det var sket umiddelbart efter valget den 10. maj 1988, hvor man havde 3 år og 10 måneder til virkelig at få lavet en sammenhængende politik på området. Men dag efter dag smuldrer det hele jo nu ud mellem fingrene på os.

Hvis arbejdsministeren ikke havde brugt dagene op til redegørelsen den 16. december 1988 på noget skadeligt nattesjov i Laksegade, kunne han have læst Fremskridtspartiets udførlige bidrag til betænkningen af 12. december 1988 over L 55 og derigennem have lært, hvad der skulle gøres.

Et hovedelement på dette som på alle andre områder må selvfølgelig være skattelettelser, men ikke den slags luftige tanker, som statsministeren udstroede, da man sad med nytårstømmermændene, om at det kan være, vi en gang, hvis vi opfører os pænt, kan få nogle skattelettelser i 1990 eller i 1991 eller i 2090, eller hvornår det var. Vi kan bare starte nu med at lave nogle massive lønned sættelser, og så kan vi altid snakke om nogle hensigtserklæringer om skattelettelser.

Skal arbejdsministeren, hvis han får afbud fra Socialdemokratiet på sin inklination, i stedet byde os op til dans, skal det være med nogle skattelettelser, som bliver vedtaget her og nu og har virkning med det samme og er cementeret, så de virkelig holder og man ikke bare laver ensidig lønnedskæringspolitik. Det er et uafviseligt krav, hvis man nu skal have en løsning ad den vej, for det kunne jo være, at situationen i samfundet og i det stridende Socialdemokrati